

PRISIKĖLIMAS

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos laikraštis

Vizitas į Ameriką

Parapijos klebonas kun. Vytautas Grigaravičius lankėsi Jungtinėse Amerikos Valstijose. Pagrindinis vizito tikslas - užmegzti ryšius su lietuvių išeivija ir tenykte katalikų bendruomene solidarizuojant pastangas Kauno paminklinės Prisikėlimo bažnyčios atstatymui, numatant tolesnio visapusiško bendradarbiavimo gaires. Kelionės koordinatorius-JAV lietuvis ponas Mindaugas Bubliauskas, prieš dešimtį metų emigravęs iš Jonavos. Kelionę finansavo Mineapolio Jėzuitų rekolekcijų namai. Vizito metu aplankytos Mineapolio, Čikagos, Kalifornijos lietuvių bendruomenės, susitikta su Bažnyčios hierarchais. 4 milijonus gyventojų turinčio Mineapolio mieste esančioje San Paulo katedroje kun. V. Grigaravičius aukojo pirmas katedros istorijoje šv. Mišias lietuvių kalba. Susitikimų metu pristatyta Prisikėlimo bažnyčios atstatymo darbų ataskaita, priminta bažnyčios istorinė bei kultūrinė reikšmė lietuvių tautai. Gana gausiai susirinkusioms auditorijoms buvo demonstruojamas video filmas apie Prisikėlimo bažnyčią, platinamas bukletas, kuriame glaustai pateikiama

bažnyčios architektūrinė-inžinerinė anotacija, apžvelgiama istorija, pateikiami banko rekvizitai lėšų aukojimui. Klebonas atsakinėjo į klausimus. Per visą vizito laiką surinkta 8000 litų aukų. Vis dėlto, kunigo teigimu, svarbiausi darbai dar laukia ateity, nes ši kelionė buvo daugiau pažintinio pobūdžio, o jos metu įvykę susitikimai su įtakingais išeivijos atstovais bei katalikų bažnyčios hierarchais leidžia turėti vilties, kad ateityje bendradarbiavimas tik plėsis ir stiprės. Vizito metu užmegzti kolegialūs draugiški ryšiai su JAV katalikų konfesijos atstovais, bažnyčių klebonais, užsitikrinta plati tiek materialinė, tiek metodinė bei dvasinė parama atstatomajai Prisikėlimo bažnyčiai. Iš JAV kolegų pusės gautas pasiūlymas kitąmet atvykti ilgesniam laikui, pažadėta plati Prisikėlimo bažnyčios atstatymo populiarinimo informacinė programa, plataus lėšų rinkimo vajeaus organizavimas įvairiuose JAV miestuose ir parapijose.

Paklaustas apie Lietuvos išeivijos gyvenimą, kun. V. Grigaravičius džiaugėsi, kad vizitas neliko be atgarsio ir tautiečiai anapus Atlanto nepamiršta savo šaknų, nėra abejingi

gilius socialinius ir kultūrinius lūžius išgyvenančios nūdienos Lietuvos visuomenės skauduliams. Vis tik, anot kunigo, tenka apgailestauti dėl vis didėjančio visuotino žmonių susvetimėjimo, nuolat ryškėjančių socialinių kontrastų, naujosios lietuvių imigrantų bangos nesirūpinimo tautiškumo išsaugojimu, vangiu jų dalyvavimu lietuviškųjų JAV bendruomenių kultūriniame religiniame gyvenime. Vilties teikia tai, kad, kaip pastebėjo kun. V. Grigaravičius, Bažnyčia ir religija užima svarbią vietą amerikiečių gyvenime ir jos reikšmė auga visuomenei vis dažniau susiduriant su pasaulinėmis terorizmo bei karo grėsmėmis, kasdien patiriant vis skaudesnes moralines pasekmes, sukeltas nežaboto materializmo ir savanaudiškumo, artimo meilės stokos. Todėl, galima sakyti, šiandien visur vyksta Bažnyčios atstatymo darbai.

*Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos
atstovas spaudai
Giedrius Kalninis*

Parapijos žmonės

Pirmųjų amžių krikščionys žinojo vieni kitų džiaugsmus ir rūpesčius, talentus, viltis ir darbus. Todėl jiems nesunku buvo kartu džiaugtis tuo kas gera, padėti įveikti tai, kas sunku ar net atrodė neįveikiama. Mūsų parapijoje darbuojasi daug puikių žmonių. Tačiau apie daugelį iš jų žinome labai mažai. Pažįstame jų šypsena, laikysena, kai kurių kalbėjimo ar ramybės palinkėjimo būdą šv. Mišių metu.

Siekiame pagyventi parapijiečių bendravimą, padėti jiems geriau pažinti šalia jų ir su jais triūsiančius žmones. Todėl pristatysime šiuos žmones, jų mintis. Tikime, kad tai padės ne tik geriau pažinti vienas kitą, nuoširdžiau bendrauti, bet ir bus puiki proga pamąstyti apie savo gyvenimo istoriją, siekius, darbus, indėlį į parapijos bendruomenės kūrimą. Šiame numeryje siūlome susipažinti su mūsų parapijos vikaru, kun. Emiliu Jotkumi.

Kalbame su mūsų parapijos kunigu.

Jums teko diakonauti Jonavoje. Šiuo metu einate vikaro pareigas šioje parapijoje. Tenka lankytis kitose parapijose, patirti tų parapijų skirtingumą, jų bendruomenių savitus bruožus.

Kaip galėtumėt apibūdinti šią parapijos bendruomenę, jos žmones? Kuo ši parapija savita?

Kitose parapijose man netenka lankytis. Džiaugiuosi, kad galiu būti Kristaus Prisikėlimo parapijoje ir manau, kad būtų galima tik palyginti parapijas, kuriose buvau skiriamas praktikai prieš kunigystės šventimus.

Mūsų parapijos žmonės yra geri. Norėtusi, juos pakviesti į aktyvesnę veiklą. Suprantama, kad žmonėms neužtenka laiko spręsti kasdieninius klausimus, visgi turėtume suprasti, kad gyvename ne tik dėl savęs. Kristaus esame kviečiami kilnesniems tikslams.

Turime rūpintis savimi, bet turime stebėti, kad netaptume egoistais ir savimylomis. Todėl prisidėjimas savo nedideliu darbu parapijoje leistų pasijusti, jog sugebame gyventi ne tik taip, kaip gyvena laisvamanis ar netikintis žmogus, bet ir kaip žmogus, pažįstantis Dievą. Šioje parapijoje yra daug garbaus amžiaus inteligentų, kurie čia lankosi, nors gyvena kitos parapijos teritorijoje, bet nuo seno maldai renkasi čia. Jų tėvai statė paminklinę bažnyčią, todėl jie noriai ateina į čia. Kuo dar ši parapija

Kunigas Emilis Jotkus

specifiška, sunku pasakyti, nes kiekvienos parapijos žmonės išgyvena nuodėmės ir atsivertimo, vilties ir nevilties, džiaugsmo ir liūdesio, nuoširdumo ir neapykantos akimirkas,

nors gal to ir nepastebi. Kiekvieno krikščionio gyvenimas yra gėrio siekimas, tačiau kaip jam sekasi tai daryti, yra visai kitas, galbūt, sąžinės klausimas. Blogis ir gėris - ši drama tęsiasi jau nuo senų laikų, todėl mano šiandieninis kvietimas dirbti, veikti parapijoje yra kartu kvietimas siekti gėrio, realizuoti save kaip kataliką.

Tenka darbuotis Saulės gimnazijoje tikybos mokytoju. Kaip vertinate darbą mokykloje ir vykusias mokinių rekolekcijas?

Darbas su jaunimu - labai svarbus. Rekolekcijose mokiniai dalyvavo savo noru ir tik tie kurie lanko tikybos pamokas, todėl, nors ir labai sunku numanyti, kiek tai teikė jiems vidinės atgaivos, bet iš jų laikysenos galima spėti, kad tai buvo nuoširdu. Gal tai kam nors bus kelias į Dievo atradimą, gal kam į gilesni jo pažinimą? Vienas Dievas nežino, kiek tai palietė jų tikėjimą, bet, manau, kad tai pavyko.

Vieni kunigai svajoja apie didmiesčio parapijas, kiti apie klebonavimą kaimo parapijoje. Yra besizavinčių darbu jaunimo organizacijose, atradusių savo tarnystę armijoje ar kalėjimuose. Kokioje Bažnyčios struktūroje ar parapijoje geriausiai save įsivaizduojate ir norėtumėte dirbti?

Nesvarbu kokioje vietoje ir kokioje parapijoje. Svarbu, kad žmogus būtų veiklus, iniciatyvus. Sugebėti administruoti parapiją ne taip jau paprasta. Svarbu praktiniai dalykai. Reikalinga ne tik teorija, bet ir praktika. Svarbiausia, kad žmonės su kuriais dirbi būtų

pasiruošę darbui, kad jie reikštų ne tik padrikas mintis. Būtina, kad žmonės, padedantys klebonui, tikroviškai suprastų esamą padėtį parapijoje ir konstruktyvų sprendimo planą. Norėtuši, kad pastoracinės tarybos nariai turėtų užsidegimo bei troškimo gerą atmosferą, nes nuo to priklauso darbo rezultatai.

Kunigo vaidmuo yra bene svarbiausias. Tam būtinai reikalingas normalus dialogas tarp kunigo ir žmonių. Todėl dabartinės pastoracinės tarybos, kurios turi patariamąjį balsą, turi ne tik patarti, bet ir veikti. Jos turi būti labai gerai sustyguotos, kad taptų gera pagalba kunigui.

Kunigui tenka spręsti daug ūkiniu, buitiniu klausimu. Kunigystė neatsiejama nuo liturgijos šventimo, tarnavimo bendruomenei ir asmeninio dvasinio augimo. Kokia veikla kunigui svarbiausia?

Kunigo negalima tapatinti tik su geru administratoriumi. Tai tik vienas iš būtinų talentų bendruomenės labui. Svarbiausias talentas - burti žmones į Bažnyčią, o ne į draugijas, nes Bažnyčia nėra klubas. Jeigu bendruomenės nariai iš tiesų giliai tiki, pažįsta bei liudija tikėjimą, tai noras burtis į bendrijas ar draugijas turėtų kilti iš pačių žmonių. Susibūrusi žmonių grupė turėtų stengtis teisingai išnaudoti savo laiką. Kunigas niekada neliks abejingas tokiam susibūrimui, nes kiekvienas geras darbas yra inasas į parapijos dvasingumo kėlimą.

Norint suburti bendruomenę reikalingas tikinčių inteligentų ir talentingų žmonių branduolys.

Geros parapijos kūrimas prasideda nuo tvarkos ir stropumo. Kad vyktų nuolatiniai darbai reikalingas planas, sudarytas metams į priekį. (Kalbą iliustruoja pavyzdžiu, primindamas, džiaugdamasis, kad ir mūsų parapijai yra sudarytas 2003 metų veiklos planas.) Stropumas reikalingas, kad pasiektume rezultatų, kad veikla nesustotų, kad, atsirastų pastovumas, tradicijų tęstinumas. Kunigas džiaugiasi parapijiečiais, kai jaučia žmonių dvasios atsigavimą, kai maldos vyksta su džiaugsmu, kai veikoja jaučiama Kristaus dvasia.

Ar buvo tokių įvykių, išgyvenimas kurių prisimenat kaip labiausiai pradžiuginusį darbuojantis šioje parapijoje?

Būna dienų, kurios savo akimirkomis pradžiugina širdį ir sustiprina viltį. Tokios šviesios akimirkos žmogaus gyvenime ateina ir pračina, bet išlieka Dievo atmintyje. Nesipuikuoju atliktais darbais, bet juos pamiršdamas ieškau, kaip prisidėti prie dvasingos bendruomenės kūrimo.

Ką norėtumėt pasakyti, palinkėti parapijiečiams?

Nebūti susvetimėjusiems, Būti savikritiškiems, nebijoti įsijungti į veiklą, kad ir kaip būtų užimti darbuose, šeimos. Jaunas šeimas kviečiu išdrįsti ir ateiti pas kleboną su savo pasiūlymais prasmingai ir dvasingai veiklai, kad neliktų vietos nesivylimui, skausmui ir neapykantai.

Dėkoju už pokalbį.

A. Krunglevičiūtė

Pasiruošimas antrajam kauno arkivyskupijos sinodui

Pirmasis Kauno arkivyskupijos sinodas, sušauktas arkiv. Juozapo Skvirecko, įvyko 1934 m. Jis apsvarstė ir nubrėžė bažnytinio gyvenimo ir sielovadinio darbo gaires, teikė daug vilčių. Pasaulinis karas ir okupacija arkivyskupijos tikintiesiems atnešė daug išbandymų.

2003 sausio 5 d. Kauno arkikatedroje bazilikoje arkiv. Sigitas Tamkevičius oficialiai paskelbė pasirėngimo Kauno arkivyskupijos antrajam sinodui pradžią. Tiksliai šio sinodo data bus paskelbta vėliau, kai darbą pradės sudarytos komisijos. Pats sinodas gali trukti ilgai, todėl svarbu gerai pasiruošti.

Mūsų parapijos klebonas, kun. Vytautas Grigaravičius paskirtas šio sinodo vyriausios komisijos nariu ir ekonominės veiklos komisijos pirmininku. 2003 sausio 10 d. parapijos pastoracinės tarybos posėdyje paskirti atsakingi žmonės už atskirų parapijoje veiksiančių komisijų suformavimą.

Kandidatai į Kristaus Prisikėlimo parapijos antrojo Kauno arkivyskupijos sinodo komisijų narius, pasiūlyti parapijos pastoracinės tarybos posėdyje 2003 02 12.

Dvasininkų gyvenimo komisija: kun. Emilis Jotkus, kun. Viktoras Brusokas, kun. Vaclovas Aleksandravičius.

Sielovados komisija: Birutė Vasylienė, s.Irena Romaškaitė, Irena Stasevičienė, Rita Kulikauskienė, Regina Žeimienė.

2003 01 05 Šv. Mišių metu Kauno arkikatedroje bazilikoje

Liturginė komisija: Gina Buitkuvienė, s.Loreta Ilekytė, s.Zita Daubaraitė, Laima Šimkūnaitė.

Katechetinė komisija: Aušrelė Krunglevičiūtė, Antanas Juškevičius, Reda Šulskienė, Tomas Žemaitis.

Dievui pašvęsto gyvenimo komisija: s.Marija Marcinkevičiūtė, s.Daiva Kuzmickaitė, s.Birutė Matusevičiūtė, s.Anastazija Jakutytė, s.Marija Petrošienė.

Šeimų sielovados komisija: Valentinas Kabašinskas, Monika Jokubauskienė, Audronė Vitkauskienė, Giedrius Babičius.

Jaunimo sielovados komisija: Rolandas

Jakušovas, Algita Kulbokaitė, Tomas Žemaitis, Audra Jakušovienė, Kotryna Oginskaitė.

Socialinės ir karitatyvinės veiklos komisija: s.Zita Daubaraitė, Vitalija Jakuškienė, Florentina Martinkienė, Ramunė Jurkuvienė.

Ekonominės veiklos komisija: Paulius Martinaitis, Birutė Vasylienė, Janina Liaugaudienė.

Žiniasklaidos komisija: Giedrius Kalninis, Angelė Buškevičienė, Laima Šimkūnaitė, Aušra Eidukaitytė.

Pirmininkas - klebonas kun. Vytautas Grigaravičius

Sekretorius - kun. Emilis Jotkus.

Homilija ekumeninėms pamaldoms

Mūsų susitikimas ekumeninių pamaldų metu turėtų mus įkvėpti platesniam suvokimui ir naujiesiems uždaviniams.

Šiandien esame Kristaus kviečiami tapti broliais ir seserimis ne tik savo išore, bet ir dvasia. Vienintelė sąlyga, kuri paremta Dievo išmintimi yra ta, jog turime išmokyti mylėti vienas kitą. "Iš to visi pažins, kad esate mano mokiniai, jei mylėsite vieni kitus" (Jn 13. 35).

Žmogaus kaltė, meilės stoka ir dažnas piktnaudžiavimas tikėjimu siekiant politinių tikslų padarė rimtą žalą krikščioniškam liudijimui. Šiandien žmogus, vadinantis save krikščionimi, turi suvokti, kad bet koks lenktyniavimas, bet kokia neapykanta arba puikybė yra šėtono darbas. Tai dažnai yra priešiškas, susiskaldymų ir net karinių konfliktų, kurių apščiai galime surasti istorijos knygų puslapiuose, priežastis. Todėl skaitydami Mato Evangelijos 4-ąjį skyrių, 17-ąją eilutę esame Jėzaus kviečiami atsiversti. Mums, visų konfesijų krikščionims, tikintiems į tą patį Jėzų, kaip Dievo Sūnų ir Išganytoją, svarbu suvokti, kad ekumenizmas prasideda nuo širdžių atnaujinimo ir pasirengimo atgailauti bei atsiversti. Tai gali padėti mūsų

tikėjimo vienybei, žinant, jog ekumeninis judėjimas jau prisidėjo ugdant susitaikinimą.

Šiandien jūs esate raginami gerbti skirtingų krikščioniškųjų tradicijų dvasines dovanas bei vengti kenksmingų varžybų suprantant naują susiskaldymų pavojų. Niekam nevalia morališkai spaudžiant ar materialiai skatinant raginti pakeisti konfesiją; lygiai taip pat niekam nevalia kliudyti pakeisti konfesiją laisva valia.

Evangelijos dvasia privalome bendrai atnaujinti krikščioniškųjų Bažnyčių istoriją, kurią suformavo daugelis gerų užmojų ir patirčių. Daugelis krikščionių iš įvairių Bažnyčių gyvena ir bendrai, juos susieja draugystė, kaimynystė ar šeima. Konfesiniu atžvilgiu mišrioms sutuoktinių poroms ypač reikia paramos kasdienybėje išgyvenant ekumenizmą. Todėl turime išmokyti pripažinti skirtingų krikščioniškųjų tradicijų dvasines dovanas.

Mūsų tikėjimas Kristumi šiandien suartina mus vienodomis vertybėmis: malda ir tolerancija. Šiandien XXI amžiaus krikščionys tarpusavio vienybę gali rasti ne tik bendradarbiaudami tam tikrais klausimais ar dirbdami socialinį darbą, bet ir spręsdami

konkrečias problemas. Ekumeninis judėjimas gyvuoja iš to, kad mes klausomės Dievo žodžio ir leidžiame Šventajai Dvasiai darbuotis mumyse ir per mus.

Sėkmingas ekumenizmas tarp krikščionių įmanomas tuomet, kai taikos, atleidimo bei nuoširdumo branduolį sudaro eiliniai tikintieji. Tik bendruomeninė jėga, kurioje gyvena Kristus, gali padėti nugalėti bet kokią nuodėmę, skilimą ar blogį. Tepadeda mums Dievas.

Kunigas Emilis Jotkus

Ekumeninės pamaldos

Sausio 25 d. Kristaus Prisikėlimo parapijos bažnyčioje vyko ekumeninės pamaldos. (Ekumenizmas - judėjimas, siekiantis suvienyti krikščionis.) Pamaldose dalyvavo liuteronų dvasininkas, Žeimelio ir Alkiškių parapijų klebonas Erikas Laiconas, stačiatikių dvasininkas Anatolijus Stalbovskis, Kauno Apreiškimo bažnyčios klebonas ir mūsų parapijos kunigai ir tikintieji.

Pateikiame šių pamaldų metu kun. Emilio Jotkaus sakytą homiliją.

Bažnyčios kūrimas mokyklose

Bažnyčia tai - ne tik pastatas, tai Dievą tikinčių ir mylinčių bendruomenė. Šiandieniniai pradinukai netruks tapti gimnazistais, o šie - studentais, įvairių darbo kolektyvų naujais darbuotojais, tėvais. Ar jie sugebės liudyti krikščioniškas vertybes?

Tikybos mokytojai ne tik seminaruose ieško išminties, bet ir dalinasi sukaupta patirtimi, stengiasi neprarasti tikro ryšio su Dievu, nuolat jį atnaujinti, kad galėtų atskleisti tikėjimo žavesį netikintiems ir abejojančioms, padrašinti tikinčius būti atsvara bedvasės kultūros apraiškoms. Todėl 2002 12 06 Šv. Antano parapijoje vyko adventinė popietė "Atverkime širdis Kristui". Dalyvavo Šv. Antano parapijos klebonas kunigas V. Vaškėlis ir Kristaus Prisikėlimo parapijos klebonas kun. V. Grigaravičius, abiejų parapijų tikybos mokytojai. Susirinkusius sveikino Šv. Antano parapijos klebonas ir linkėjo dvasinės ramybės, stiprybės. Mūsų parapijos klebonas linkėjo, kad įziebtume meilės, padrašinimo, susitaikymo šviesą vienas kitame. Tikybos mokytoja Virginija Juodpusienė pravedė susikaupimo valandėlę. Šis pavimas drauge

tikybos mokytojams buvo tarsi repeticija prieš adventinius renginius mokiniams.

Mokyklose vyko adventinės popietės, netradicinės pamokos. Tai netradicinė pamoka Kauno neprigirdinčiųjų internatinėje mokykloje "Mano advento kelias" vyresniųjų klasių mokiniams, adventinės popietės: Žaliakalnio pradinėje mokykloje - mokytojams, Saulės ir J. Jablonskio gimnazijose mokytojams ir mokiniams. Šie adventiniai renginiai pavyko, nes tikybos mokytojai nebuvo vieniši, su jais drauge stengėsi mokiniai ir kitų dalykų mokytojai. Džiugu, kad popietėse dalyvavo parapijos kunigai. Tai buvo puiki proga susirinkusiems išgirsti kunigo žodį ne tik Šv. Mišių metu, pasidalinti tikėjimo patirtimi, rūpesčiais ir džiaugsmiais. Rekolekcijose parapijos bažnyčioje dalyvavo Kauno Saulės gimnazijos, Silpnaregių mokyklos-internato, L. Karsavino pagrindinės mokyklos, Žaliakalnio ir "Rūtelės" pradinė mokyklų mokiniai. Džiugu, kad šių mokyklų vadovai sudarė sąlygas mokiniams prasmingai atitrūkti nuo kasdienybės, pašvęsti laiko draugystei su Dievu. Mokiniai aktyviai dalyvavo Šv. Mišių

liturgijoje: skaitė skaitinius, visuotinę malda, nešė atnašas, giedojo. Visų bendras rūpestis Viešpaties šventove vaikų širdyse leidžia kilti šiam šventovės rūmui ir atrasti jame Dievą.

Adventas jau praėjo, tačiau gyvenimas tęsiasi. Bus dar ne viena proga vaikams priimti palaiminimą, išgirsti raginimus atleisti draugui, broliui, sesei, stengtis daryti gera, patarnauti artimui. Laukia ne tik gavėnios susikaupimui skirti renginiai, bet ir tautinės šventės, atmintinos dienos. Tikrai ne visos galimybės išnaudotos, kad visi mokiniai, norintys tomis, neeilinėmis dienomis, galėtų būti ir melstis drauge. Todėl belieka kiekvienam krikščioniui paklausti savęs ar viską padariau, kad būsimi studentai, jauni tėvai, kolegos ir kaimynai sugebėtų liudyti krikščioniškas vertybes? Jei taip, tai melstis už tuos kurie to nepadarė.

Pagal tikybos mokytojų ir parapijos katechetės žinias paruošė parapijos tikybos mokytojų metodinio centro vadovė A. Krunglevičiūtė

Liturginė katechezė

Šiame parapijinio laikraščio numeryje pradėdame naują skyrių, pavadinimu - "Liturginė katechezė". Ką šis pavadinimas reiškia? Katechezė - tikriausiai žinote visi - tai tikėjimo tiesų, katekizmo mokymas. Liturgija - tai Dievui teikiamas kultas, kuris savyje talpina ne tik Dievo garbinimą, bet ir žmogaus pašventinimą. Visos liturgijos centras yra Kristus. Liturgijai priklauso: 1) Šv. Mišios; 2) sakramentai; 3) liturginių valandų giedojimas; 4) sakramentalių šventimas. Pakrikštytas žmogus yra pilnateisis liturgijos dalyvis.

Liturgijoje ir tame, kas su ja susiję, nėra nieko atsitiktinio. Viskas turi savo prasmę: tiek bažnyčios vidinė ir išorinė architektūra, tiek liturgijos metu atliekami veiksmai. Tačiau šiandien daugelis tikinčiųjų nebepajėgia suprasti šios liturginių ženklų kalbos. Ir mums į pagalbą ateina liturginė katechezė. Jos tikslas - atkoduoti šią kalbą, t.y. padėti suprasti liturgijos metu sakomus žodžius bei atliekamus veiksmus. Tai labai svarbu mūsų tikėjimo augimui.

Liturginę katechezę pradėsime nuo bažnyčios pastato išorės, nes juk eidami į bažnyčią, į susitikimą su Dievu, mes pirmiausia pamatome ją - savo bažnytėlę. Ir ką gi ji mums pasako?

Bažnyčios pastato išorinė simbolika

Kiekviename amžiuje žmogus siekė bažnyčios išorinę formą sudvasinti. Tai pasireiškė įvairių simbolių dėka. O šio sudvasinimo viršūnė - tai bažnyčios pašventinimas.

Bažnyčios forma visuomet buvo laivo išvaizdos ar bent simbolizavo laivą. Kaip tai

pasireiškia? Bažnyčią sudaro trys svarbiausi elementai: presbiterija (paaukštinimas altoriui), centrinė nava ir didžiosios durys. Presbiterija simbolizuoja (vaizduoja) laivo priekį (svarbi kryptis ir tikslas), centrinė nava, kur būna žmonės, simbolizuoja laivo keleivius. Laivūgalis, įėjimas į bažnyčią, yra įžengimo į laivą ir apsisprendimo simbolis. Taigi žmonės renkasi į bažnyčią kaip į laivą, plukdantį link amžinybės krantų.

Švęstas vanduo bažnyčios prieangy primena mums Krikštą kaip Dievo dovaną, kurios dėka mes įėjimo į visuotinę Bažnyčią. Taigi Krikštas yra mums kaip Dievo padovanotas bilietas, leidžiantis mums tapti šio didingo Laivo-Bažnyčios pilnateisiumi keleiviu. Ir ne tik keleiviu, bet ir šio Laivo Šeimnininko, t.y. paties Dievo, vaiku. Taigi Krikštas mums suteikia didelių privilegijų.

Persižegnodami švęstu vandeniu, save palaiminame ir sustipriname prieš velnio puolimus (kelionėje tai būtina!).

Bažnyčios prieangis dažnai būna pritemdytas, tamsus, dažnai neįėjamas. Tai pasaulio simbolis, apšalyto simbolis - per Krikšto malonę iš tamsos, nuodėmės pasaulio pereinama į šviesos pasaulį.

Antras bažnyčios modelis - kryžiaus formos. Prie pailgo bažnyčios pastato pradėdamos statyti šoninės navos. Kryžiaus formos yra ir mūsų Priskėlimo mažoji bažnytėlė (tai akivaizdžiau matyti iš paukščio skrydžio).

Galime pamatyti ir apskritas bažnyčias, pvz.: Įgulos, Aleksoto bažnyčios. Tai vėlgi turi teologinę prasmę: apskritimas - Dievo simbolis.

Rytinė ir vakarinė pastato projekcija

Yra labai sena tradicija bažnyčią statyti taip, kad jos priekinė dalis (presbiterija) būtų nukreipta į rytus, o įėjimas - į vakarus. Ką tai reiškia? Senojo Testamento tradicijoje pirmiausia buvo meldžiamasi atsikus į saulės patekėjimo pusę. Krikščionys saulėje, kaip simboliuje, išvelgia patį Kristų: "Bet jums, bijantiems mano vardo, patekės teismo saulė, skleidžianti gydančius spindulius." (Mal 3,20). Jėzus - teisingumo saulė, kuri turi apšviesti mūsų širdis. Vakarai - tamsos, pasaulio simbolis (atkreiptos bažnyčios durys). Ši pasaulį turi apšviesti Kristus. Tai misijinio Bažnyčios įpareigojimo simbolis. "Eikite ramybėje!" - po Mišių grįžtame vėl į vakarus (nuodėmės pažeistą pasaulį), kad ten skleistume iš Kristaus gautos šviesos spindulius.

Bokštai

Paprastai bažnyčios bokštų būna du ar vienas. Vienas bokštas simbolizuoja olą-Kristų, ant kurios pastatyta Bažnyčia, arba Dievo pirštą - įspėjamasis ženklas žmonėms. Bokšto viršūnė užsibaigia kryžiumi, kuris mums sako - per kryžių į Dangų.

Du bokštai vaizduoja Senąjį ir Naująjį Testamentus, kurie vienas kito nepanaikina, bet Senasis Testamentas išsipildo per Naująjį, per Kristų, o Naujasis pilnai atsiskleidžia per Senąjį.

Pagrindinis bažnyčios bokštų tikslas - kelti žmogaus mintį bei žvilgsnį link Dievo, kuris vienintelis gali mus padaryti tikrai laimingais, ir jau šioje žemėje.

s.Loreta Ilekytė VDU KTF studentė

Parapijinės katechezės džiaugsmas

Parapijoje gruodžio - vasario mėn. dvi jaunuolės pasiruošė Atgailos ir Eucharistijos sakramentams. Viena iš jų nusprendė priimti sakramentus norėdama sukurti krikščionišką šeimą. Antroji pajuto širdyje troškimą krikščioniškai gyventi. Atėjusi į bažnyčią ji apsisprendė prašyti sakramentų. Šiuo metu ji mielai švenčia Šv. Mišias sekmadieniais, domisi tikėjimu, skaito psichologinę - teologinę literatūrą. Pirmosios išpažinties jaudulys ir didelė baimė virto neapsakomu džiaugsmu ir palengvėjimu širdyje. Ji džiaugiasi, kad noriai eina išpažinties, nes jaučia norą taisyti, tobulinti savo kelią link Viešpaties.

Parapijos katechetė s.Irena Ramoškaitė

Sveikiname nusprendusias krikščioniškai gyventi ir drąsiname tuos, kurie vis dar neišdrįsta apsispręsti.
Redakcija

Statistinės žinios apie parapiją

Duomenys	1997	1998	1999	2000	2001	2002
Gyventojų	110000	110000	35000	35 888	35 000	40 000
Katalikų	100000	100 000	25 000	25 000	30 000	35 000
Pakrikštyta	370	267	324	200	178	149
Priėmė Pirmąją Komuniją	250	180	260	117	300	150
Sutvirtinta	0	0	0	150	220	40
Sutuokta porų	54	66	96		47	39
Palaidota	331	279	248	221	200	176

Laikraščio redakcijai rašyti parapijos raštinės adresu (Aukštaičių 4, Kaunas), nurodant laikraščiu "Prisikėlimas".

Giedrius Kalninis

Aušrelė Krunglevičiūtė

Birutė Vasylėnė

Kauno Kristaus Priskėlimo parapijos pastoracinės tarybos laikraštis

2003 m. Sausis - Vasaris Nr.2

2003 m. Sausis - Vasaris Nr. 2